

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 32

гр. София, 30.09.2025 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
 лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА
като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно
частно наказателно дело № 20256000600028 по описа за 2025 година

при участието на полк. Б. - прокурор от Военно-апелативна прокуратура,
образувано по частна жалба от адв. А. Ц. А. – САК, служебен защитник на
обвиняемия К. А. К., във в.ф. – Б. срещу определение №
20/19.09.2025 г. по ЧНД № 152/2025 г. по описа на С. военен съд.

Производството е по реда на чл. 64, ал. 7 от НПК.

С обжалваното определение състав на С. военен съд е уважил искането
на ВОП – С. и е взел мярка за неотклонение „Задържане под стража“ на
обвиняемия К. А. К. по досъдебно производство г. по описа на ВОП
– С., която да се изпълнява в Следствения арест – гр. С., ул. „.....“ № ...

В жалбата се посочва, че определението е неправилно и
незаконосъобразно, тъй като не са налице предпоставките на чл. 63, ал.1 от
НПК. Твърди се, че същият няма да се укрие или да извърши друго
престъпление, както и че не е налице обосновано предположение, че
обвиняемият е извършил престъплението, посочено в постановлението.
Посочва се, че обвиняемият има адрес в гр. Б., има чисто съдебно минало и не
е осъждан. Иска се изменение на мярката за неотклонение в по-лека.

В съдебно заседание представителят на Военно-апелативна прокуратура
излага съображения, че атакуваното определение е правилно и
законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Обвиняемият се явява в съдебното заседание по делото. Служебният
защитник адв. Ц. и самият обвиняем поддържат съображенията изложени в
частната жалба и молят съда за по-лека мярка за неотклонение.

Военно-апелативният съд, като взе предвид материалите по досъдебното
производство, изложените от страните доводи и първоинстанционния съдебен

акт, намери за установено следното:

Частната жалба е подадена от правоимащо лице в законоустановения 3-дневен срок чрез първоинстанционния съд, постановил атакувания съдебен акт. Същата е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Досъдебното производство № г. по описа на ВОП – С. е образувано, за това, че за периода от 1.11.2016 г. до 15.11.2016 г. обвиняемият К. А. К., във в.ф. – Б. е извършил престъпление по чл. 385 от НК.

От материалите по делото се установява, че през 2017 г., 2020 г. и 2020 г. обвиняемият е обявяван за международно издирване в ШИС II, като „безследно изчезнало лице“ с въведен сигнал по чл. 32 от Решение 2007/533 ПВР на Съвета на ЕС, както и с жълт бюлетин по канала на МОКП Интерпол. С постановления на водещия разследването са предприети оперативно - издирвателни мероприятия на територията на цялата страна, които са останали без резултат.

Видно от писмо № УРИ-328200-7380/02.05.2017 г. обвиняемият е бил поставен на контрол на преминаване на ГКПП. Установено е, че обвиняемият не изтърпява наказание „лишаване от свобода и не се задължа в затворите на страната на друго основание.

Обвиняемият К. е привличан в качеството на обвиняемо лице 5 (пет) пъти, в негово отсъствие при условията на чл. 206, вр. чл. 269, ал.3, т.2 от НПК както следва:

- с постановление за привличане от 08.02.2017 г. за извършено престъпление по чл. 385, ал.2 от НК
- с постановление за привличане от 18.05.2018 г. за извършено престъпление по чл. 210, ал.1, т.5 вр. чл.209, ал.1, вр. чл. 26, ар.1 от НК.
- с постановление за привличане от 03.08.2023 г. за извършени престъпления по чл. 385, ал.2 от НК и по чл. 210, ал.1, т. 5 вр. чл.209, ал.1, вр. чл. 26, ар.1 от НК.
- с постановление за привличане от 01.02.2024 г. за извършени престъпления по чл. 385, ал.2 от НК и по чл. 210, ал.1, т. 5 вр. чл.209, ал.1, вр. чл. 26, ар.1 от НК.
- с постановление за привличане от 17.09.2025 г. за извършени престъпления по чл. 385, ал.2 от НК и по чл. 210, ал.1, т. 5 вр. чл.209, ал.1, вр. чл. 26, ар.1 от НК.

По делото са приложени и постановления от 13.02.2017 г., 14.03.2017 г., 04.09.2017 г. на прокурори от ВОП – С., с които са приети по компетентност досъдебни производства, образувани за извършени престъпления по чл. 209, ал.1 НК срещу гр.л. А.А.Т., Й.Й.Г., Г.И.И., Ц.К. А. и П.А.Д.за които е налице достатъчно основание да се счита, че са извършени от обвиняемия К. А. К..

Делото е спирано и възобновявано четири пъти. Внасяно е един път в С. военен съд с обвинителен акт на 29.09.2023 г. С определение от 13.12.2023 г.

първоинстанционния съд е прекратил съдебното производство по делото, като е установил, че в хода на досъдебното производство са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните права на обвиняемото лице, както и на пострадалите лица, и е върнал делото на ВОП – С. за отстраняване на нарушенията.

Спрямо обвиняемия два пъти е издавана Европейска заповед за арест по обвинения за извършени престъпления по чл. 385, ал.2 от НК и по чл. 210, ал.1, т. 5 вр. чл.209, ал.1, вр. чл. 26, ар.1 от НК, изпратени по надлежния ред до ДМОС-МВР, като с постановление от 01.02.2024 г. на прокурор от ВОП – С., същата е оттеглена поради промяна в законодателството. След разрешение на СВС с определение № 10/15.04-2024 г. , влязло в сила на 23.04.2024 г. е издадена Европейска заповед за арест и с писмо рег. № 6613/30.04.2024 г. на началника на Отдел „СИРЕНЕ“ – ДМОС – МВР органите по разследването са уведомени, че обвиняемия К. А. К. е обявен за международно издирване в ШИС.

От материалите по делото се установява, че на 16.09.2025 г. К. се е явил доброволно пред разследващите органи.

За да обоснове взимането на най-тежката мярка за процесуална принуда СВС съд е взел предвид, че спрямо обвиняемия са повдигнати обвинения за извършването на 2 (две) тежки умишлени престъпления, за всяко едно от които се предвижда наказание лишаване от свобода, а именно: за престъплението по чл. 385, ал.2 от НПК – до пет години и за престъплението по чл. 210, ал.1, т. 5 вр. чл.209, ал.1, вр. чл. 26, ар.1 от НК – от една до осем години. Обсъдил е доказателствата по делото като е правилно приел, че са налице данни, които да обосноват предположението, че в инкриминирания период от 01.11.2016 г. до 16.11.2016 г. обвиняемият систематически се е отклонявал от изпълнение на задълженията си по военна служба във военно формиране – Б. – престъпление по чл. 385, ал.2 от НПК. Аргументиран е и извода, че може да се предположи, че обвиняемия е съпричастен към 16 (шестнадесет) деяния, квалифицирани по чл. 210, ал.1, т. 5 вр. чл.209, ал.1, вр. чл. 26, ар.1 от НК.

Военно-апелативният съд споделя напълно преценката на първоинстанционния съд, че събраните в хода на разследването към настоящия момент доказателства, позволяват да се направи извод за евентуална съпричастност и значителна степен на вероятност обвиняемия да е извършил към престъпленията, за които е привлечен към наказателна отговорност.

Вземането на мярка „задържане под стража” във всички случаи произтича от положителното кумулативно установяване на предпоставките по чл. 63, ал.1 от НПК, обоснованото подозрение за авторството на престъплението и дали реалната опасност от неправомерното поведение на обвиняемия не е отпаднала. По силата на общите правила на чл. 103 и чл. 107 от НПК, тежестта на доказване на всички предпоставки по чл. 63, ал.1 от НПК

и събирането на доказателства принадлежи на органите на досъдебното производство. В настоящия случай, обвиняемият К. А. К., във в.ф. – Б. е обвинен в извършване на две тежки умишлени престъпления по смисъла на чл. 93, т.7 от НК.

Целта на мярката за неотклонение е да се осигури присъствие на обвиняемото лице за нуждите на наказателното производство, да му се попречи да се укрие или да извърши друго престъпление. В този смисъл, правилно основният съд е приел, че е налице и втората предпоставка, визирана в чл. 63, ал.1 от НПК за взимането на най-тежката мярка за процесуална принуда, а именно – налице е реална опасност обвиняемия да се укрие или да извърши престъпление. Това е така, тъй като повече от 8 (години) обвиняемият не живее на посочените от него постоянен и настоящ адрес, както и не е актуализирал адресната си регистрация пред българските власти. От материалите по делото се установява, че същия е издирван продължителен период от време, както в страната, така и в чужбина. Като последица от дългогодишното му укриване от разследващите органи, както и пребиваване му извън територията на Република България, сроковете на валидност на документите му за самоличност са изтекли и по делото няма данни, че същия е предприемал действия за подновяването им повече от 4 (четири) години. Вярно е, че в материалите по делото няма данни обвиняемия К. да е осъждан преди това за друго тежко умишлено престъпление или да има някакви противообществени прояви, но тези обстоятелства, обсъдени в съвкупност с останалите по делото данни, личността и поведението на обвиняемия по никакъв начин не разколебава изводите на съда, че обвиняемият е съпричастен и възможен извършил тези престъпления, за да бъде обоснована най-тежката мярка „задържане под стража”. Всичко това сочи на категоричния и обоснован извод, че поведението му трайно, упорито, обмислено и целенасочено цели възпрепятстване на наказателното производство водено срещу него, както и е налице стремеж да избегне наказателно преследване.

Въз основа на данните, правилно първоинстанционния съд е приел, че не се разколебава обоснованото подозрение, че обвиняемия е извършил престъпленията, за които е обвинен, в негово отсъствие, при условията на чл. 269, ал.3 от НПК, защото в конкретния случай са налице условията на чл. 63, ал.2, т.4 от НПК, при наличието на които, при първоначалното вземане на мярката за неотклонение задържане под стража, реалната опасност лицето да се укрие или да извърши ново престъпление винаги е налице.

Неоснователно се явява и възражението на защитата, че обвиняемия няма да се укрие или да извърши друго престъпление. Посоченият адрес в гр. Б., не следва само формално да отразява мястото на пребиваване и да се използва като аргумент от защитата на обвиняемото лице, а следва да е постоянно обитаван и при призоваване за нуждите на наказателното производство незабавно да се явява, с оглед установяване на фактите и обстоятелствата от съществено значение за разкриване на обективната истина

по делото. Съгласно Закона за гражданската регистрация, всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес. Предвидена е уседналост на лицето по адресна регистрация, която до момента не е демонстрирана от обвиняемото лице, а поведението му от месец декември 2016 г. до момента на задържането му категорично обосновава единствено извод за реална опасност да се укрие, както и да извърши ново престъпление.

По изложените съображения и като съобрази обществената опасност на деянията, Военно-апелативният съд намери, че на този етап целите на мерките за неотклонение по чл. 57 НПК спрямо обвиняемия К. А. К., във в.ф. – Б. могат да бъдат постигнати единствено с взетата мярка за неотклонение „Задържане под стража“ с определение № 86/23.09.2025 г. по ЧНД № 152/2025 г. по описа на С. военен съд, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение, а определението бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Ето защо и на основание чл. 64, ал. 8 НПК, Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 86/23.09.2025 г. по ЧНД № 152/2025 г. по описа на С. военен съд

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____